

Rigsdagstidende.

1856. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 140.

Syvende Session.

45de Møde.

Løvedagen den 2den Februar.

(Fortsat.)

Kirke- og Underviisningsministeren (fortsat): Med Hensyn til den Kaldelse, der forøvrigt finder Sted, er der ikke fremtraadt nogen som helst afgjort Stemning for en Forandring deri; det har tværtimod været Tilfældet, at det angaaende dette Punkt er blevet fremhævet, at det endog var ønskeligt, at det i den Henseende blev, som det var, og det er endogsaa stærkt fremhævet, at det var ønskeligt, om Kaldsretten i det Hele taget kunde samles i Biskoppens Haand, idet man er gaaet ud fra, at der da var En, hos hvem Ansvaret hvilede. Det er af største Vigtighed, at den Kaldende er sig dette bevidst; den store og overveiende Betydning af, at der er En, til hvem man kan holde sig, synes man imidlertid under Forhandlingerne reent at have overseet (S. A. Hansen: Saa?), skjøndt Mindretallet selv har antydet dette i sin Motivering. Jeg forstod ikke den ærede Ordførers Udraab, men hvis det har nogen Betydning, kan det jo komme frem snevrere; jeg antager ikke, at det var for at modstige mig i det, jeg her har udtalt; det var maaskee for at støtte mig; thi det vil neppe kunne benægtes, at det absolut maa være et Fortrin, at en enkelt Mand har Afgjørelsen med Hensyn til Kaldelsen i sin Haand. Nu er det jo vist, at man, efter de videre eller snævrere Forestillinger, man har om det Passende, kan have sine egne Meninger, om hvad der i denne Henseende kan være rigtig og hensigtsmæssigt at bringe frem i en Forsamling. En eller Anden kan jo godt tænke sig

Biskoppen omgivet af Huusjomfruer o. s. v., og fremsætte, at disse egentlig ere de, der bortgive Embederne (Frølund: Det sagde jeg ikke!). Det er jo meget let at bringe slige Ting frem, men det er af det Slags Ting, som ikke lade sig modbevise, og som jeg derfor ei heller troer burde fremsføres i en offentlig Forhandling. Det, der staaer som en Sandhed, og som er ubestrideligt, det er, at, naar Biskoppen kalder, saa er det ham, der bærer Ansvaret for Kaldelsen, ham, man alene har at holde sig til, og naar den ærede Rigsdagsmand antydede, at der neppe er Nogen, som mindre end Biskoppen er istand til at bedømme en Skolelærers Dygtighed, saa troer jeg, at han deri tager høilig fejl; — det var ogsaa et af disse særdeles stærke Udtryk, som den ærede Rigsdagsmand brugte; — selv om man tog en betydelig Deel af dets Styrke bort og forvandlede den til noget meget derfra Forskjelligt og sagde, at Biskoppen ikke kan ansees fortrinlig skiftet til at kjende Skolelærerne, saa vilde Vitringen dog endnu være for stærk. Jeg troer, at Biskoppen efter sin hele nuværende Stilling ialtsald er den, som ad mangfoldige Veie, ved Samtale med Skolelærerne, ved at see Indberetninger om deres Virksomhed og saa fremdeles — faaer rigest Leilighed til at lære dem at kjende og endogsaa til meget nøie at kjende et stort Antal af dem, og det er derfor ganske naturligt, at Skolelærerne selv have ønsket — og det er virkelig fremtraadt paa mange Maader —, at Kaldsretten skulde i en udvidet Grad lægges hos denne Autoritet. Imidlertid bemærkede jeg allerede ved Sagens første Behandling — i Anledning af en Vitring, som fremkom fra Rigsdagsmanden for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning) —